

ע"פ 151/21 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית, פלונית

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייטים
ע"פ 151/21

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת י' וילנר

המערער:

פלוני

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלונית

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר-שבע בתפ"ח 5710-05-17 מיום
28.6.2020 ומיום 23.11.2020 שניתנו על ידי כבוד
השופטים א' ואגו, א' אינפלד וא' חזק

תאריך הישיבה:

ז' בכסלו התשפ"ב (11.11.2021)

בשם המערער:

עו"ד דבורה אטיה, עו"ד תהילה גימפל
עו"ד עומרי כהן
עו"ד נעמה טייב

בשם המשיבה 1:

בשם המשיבה 3:

פסק-דין

השופט י' עמית:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה השופט א' ואגו והשופטים א'
אינפלד וא' חזק) בתפ"ח 5710-05-17 (הכרעת דין מיום 28.6.2020 וגזר דין מיום 23.11.2020), במסגרתו הורשע
המערער בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14, ונגזרו עליו, בין היתר, מאסר בפועל למשך 48
חודשים ופיצויים לנפגעות העבירה בסכום כולל של 120,000 ₪.

1. כתב האישום נגד המערער כלל שלושה אישומים.

האישום הראשון ייחס למערער עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14 (לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)). לפי אישום זה, ביום 2.3.2015 בסמוך לשעה 17:00 נכנסה ר.כ., קטינה כבת 8, לבניין בעיר במרכז הארץ. המערער שהה בחדר המדרגות של הבניין יחד עם ר.כ. בנסיבות שפירוטן המדויק אינו ידוע, ונגע באיבר מינה. דייר בבניין, שהיה בדרכו החוצה מן הבניין (להלן: העד י.ל.), הבחין במערער ור.כ., כשהיא מבוהלת, בוכייה ובגדיה מאובקים. העד י.ל. תפס את המערער שניסה לחמוק מידי, התקשר למשטרה והחזיק במערער עד הגעת השוטרים למקום.

נספר לקוראים כי בגין מעשה זה המערער נעצר, אך שוחרר לאחר חקירתו והתיק נסגר. לאחר מעצרו של המערער בשנת 2017, בעקבות שני האישומים שיפורטו להלן, נפתח מחדש גם תיק החקירה מושא האישום הראשון.

גם האישום השני ייחס למערער עבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14. על פי אישום זה, סמוך לפורים, בחודש מרץ 2017 בשעות הערב, שהתה הקטינה א', ילידת פברואר 2009, יחד עם אחותה י' הקטנה ממנה, בחנות בעיר בדרום הארץ. המערער שהה גם הוא בחנות. לאחר שהקטינה א' ואחותה קנו מדבקות ויצאו מהחנות, המערער עקב אחריהן, פנה ל-א' ושאל אותה שאלה כמו "איפה שמים את המדבקות האלו?". כאשר הקטינה א' הראתה למערער את המדבקות שבידה, הוא התכופף ונגע באיבר מינה, מעל החצאית שלבשה, ואז הקטינה א' הייזה את אחותה אל מאחורי גבה, כדי להגן עליה, ואמרה לה "בואי מהר" והמערער נמלט מהמקום.

נקדים ונציין כי בית משפט קמא זיכה את המערער מאישום זה.

האישום השלישי ייחס למערער עבירה של ניסיון אינוס (לפי סעיף 25 + 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק). לפי אישום זה, ביום 17.4.2017 בסמוך לשעה 09:50, רכבה ב.פ., קטינה כבת 6.5, על אופניים בעיר בדרום הארץ יחד עם אחיה א.פ., קטין כבן 9. המערער ניגש ל-ב.פ., אמר לה "יש לך זכוכיות", התכופף אליה בעודה רכובה על אופניה, הרים את חצאיתה חרף ניסיונה למנוע זאת וניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. מיד לאחר מכן שאל המערער את ב.פ. אם היא רוצה שהוא ירים אותה על כתפיו. ב.פ. סירבה, אך המערער הרים אותה חרף התנגדותה. לאחר ששמע שער נפתח בבית סמוך הוריד המערער את ב.פ. ועזב את המקום.

תמצית פסק דינו של בית המשפט המחוזי

2. המערער אישר כי היה בבניין בעת האירוע הנטען מושא האישום הראשון אך כפר בביצועו. לגבי האישומים השני והשלישי טען המערער כי לא היה כלל במקום וכי נפלה טעות בזיהויו.

בית משפט קמא הרשיע את המערער באישום הראשון, זיכה אותו מהשני, וקבע ביחס לשלישי כי אמנם לא

הוכח ניסיון אינוס מצד המערער, אך יש להרשיעו באישום זה בעבירה של מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14.

3. ההרשעה באישום הראשון התבססה על הודאת חוץ של המערער בפני שוטר הסוּר שעיכב אותו במקום האירוע ושמר עליו בתחנת המשטרה טרם חקירתו. לפי עדותו של השוטר, רס"ר עמיד חירבאוי (להלן: עמיד), שהתבססה על הכתוב בדו"ח הפעולה שערך במועד האירוע, המערער אמר לו "בבקשה תעזור לי, אני לא רוצה להסתבך ולשבת בכלא, אני מצטער על השטות שעשיתי". עמיד הזהיר את המערער על זכויותיו, אך המערער הוסיף ואמר כי "רק רציתי לראות איך זה של בחורה, ורק נגעתי לה באיבר המין ולא דחפתי לה אצבע פנימה". בית המשפט קבע כי מדובר באמירה ספונטנית ואותנטית, וכי אין בסיס לקו ההגנה שלפיו עמיד או שוטר אחר חילץ את ההודאה מהמערער באמצעים פסולים. בית המשפט הוסיף וקבע כי מתקיים דבר מה נוסף התומך באמינות ההודאה, בין היתר לנוכח עדויות בדבר שכבת אבק על בגדי המערער והקטינה, ועדותו של העד י.ל. לגבי נסיבות האינטראקציה בין המערער לקטינה, פנינה מרוחקת ונטושה של מבואת בניין. וכך צוטטה בהכרעת הדין עדותו של י.ל. בהקשר זה:

"ואז אני רואה את המראה שבן אדם לא, הכי קשה שבן אדם יכול לדמיין. אני רואה את הבחור יוצא מתוך המקלט עם ילדה קטנה. אני מיד התעשתי קלטתי במה מדובר. ניגשתי אליו ובסערה צעקתי עליו מה אתה עושה פה, מה אתה עושה פה. תפסתי לו את היד ואז הוא ניסה קצת להתחמק. צעקתי עליו עם עוצמה כזאתי שלא יזוז ולא יברח. ראיתי שהוא מתחיל אז תפסתי אותו במקום הזה, בסוודר היה לו [...] אני רואה אותם יוצאים... ממש יוצאים ביחד, כזה במקביל. יוצאים מתוך החדר... מי שנמצא בחוץ לא רואה את המדרגות של המקלט... אני רואה אותם יוצאים ביחד ושתיים היו מאובקים מאבק של מקלט... אבק כבד, לא איזה חול שנפל על הרצפה או משהו. שכבה כזאתי. גם על הבגדים שלו וגם על הבגדים שלה. על שתיים ראיתי... היא הייתה מאוד מבוהלת. אם אני זוכר נכון היא גם בכתה. ילדה קטנה. בת 7,8. אם אני זוכר. אני לא כל כך התעסקתי במראה שלהם כי אני מיד. הוא היה מבוהל מאוד הוא היה מבוהל והוא התחיל להגיד שאני לא, אני באתי רק לעזור לה... כאלה מילים כאלה. כבמענה למה שאמרתי לו מה אתה עושה כאן. בסוף הוא גם אמר מילים כמו סליחה, סליחה. משהו כזה... משהו בסגנון כזה [...]"] (בעמ' 3 להכרעת הדין).

בית המשפט ביסס את ההרשעה באישום הראשון גם על עדויות של הורי הקטינה שלפיהן חל שינוי לרעה במצבה בעקבות האירוע, לרבות קשיי הירדמות, הרטבה בלילה וסיוטים, תוך הזכרת "האישה הזו".

4. האישומים השני והשלישי מייחסים למערער מעשים דומים באותה עיר בהפרש של כחודש ימים, ונציין כי המערער התגורר באותה עיר ובאותו רחוב שבסמוך אליו אירעו שני המקרים. בית משפט קמא עמד על הדמיון בין המעשים: הילדות נמצאות ברחוב בלויית אח או אחות; הפוגע מייצר תקשורת מילולית ראשונית עם הנפגעת כשהוא שואל שאלה תמימה לכאורה, ואז מתכופף, נוגע באיבר אינטימי של הקטינה, ולאחרמכן מנתק מגע ומתרחק מהמקום בשל נסיבה חיצונית. נציין כי הורי הקטינה מושא האישום השני הגישו את התלונה למשטרה, לאחר שנודע להם על הפגיעה בקטינה מושא האישום השלישי.

בית המשפט ניתח בהרחבה את הראיות באישומים השני והשלישי. לגבי האישום השני, בית משפט קמא מצא כי יש להאמין לעדותה של הקטינה על הפגיעה בה, וקבע כי לא נפל פגם במסדר זיהוי התמונות שבו זיהתה הקטינה את המערער. אולם, חרף המהימנות והמשקל המרביים של עדות הקטינה, בית המשפט מצא כי אין לעדותה ראיית סיוע מובהקת, כנדרש בסעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955, הקובע כי אין להרשיע נאשם על

סמך עדות ילד, שתועדה בידי חוקר ילדים, "אלא אם יש לה סיוע בראיה אחרת". בית המשפט בחן אם ניתן לראות בדמיון בין שלושת האירועים, או ב"שיטת הפעולה" באירועים אלה משום סיוע, אך מצא כי למרות קווי הדמיון ביניהם, ולמרות הסמיכות הגיאוגרפית בין האירועים באישומים השני והשלישי (אותו רחוב), לא די בכך כדי לקיים את הדרישה ל"עדות שיטה". בשורה התחתונה, ובהיעדר סיוע לעדותה של הקטינה, מצא בית המשפט לזכות את המערער מהאישום השני.

5. בכל הנוגע למעשים המתוארים באישום השלישי, בית המשפט קבע כי לא הוכח שהפוגע התכוון להחדיר אצבע לאיבר המין של ב.פ., ומשכך לא ניתן לייחס לו עבירה של ניסיון לאינוס. עם זאת, נקבע כי "העדויות, שנמצאו מהימנות ומשקפות חווית אמת, מצביעות על הכנסת יד ואצבע, בכוונת מכוון, אל מתחת לשתי שכבות לבוש, של הילדה המתלוננת, ועל נגיעה באיבר מינה, או בסמוך מאוד אל האיבר. כאשר הדבר נעשה בידי אדם בוגר, ותוך שימוש באמתלה בדויה (חשש מזכויות), מדובר, ללא ספק, בעבירה של מעשה המגונה הבגופה שלקטינה שגילה הפחות מ-14 שנה" (בעמ' 38 להכרעת הדין).

זיהוי המערער כמבצע המעשה הנ"ל התבסס על תוצאות מסדר זיהוי שנערך לקטינה ב.פ., שבו היא זיהתה את תמונת המערער כמי שביצע בה את המעשים. לראייה זו נמצא סיוע בכך שאחיה של הקטינה, א.פ., שכאמור שהה עמה בזמן האירוע, זיהה את המערער באופן ספונטני בבית הכנסת כמה שעות לאחר האירוע והצביע עליו בפני אביהם, כשבעקבות זאת נעצר המערער.

6. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם במקרה דנן עמד בית המשפט על הנזקים שנגרמים באופן כללי כתוצאה מפגיעות מיניות בילדות רכות בשנים, וכן על הנזקים שנגרמו לקטינות במקרה דנן, כפי שעולה מתסקיר נפגעת עבירה שהוגש בעניינה של ב.פ. ומעדויות הוריה של ר.כ. בנוגע להשלכות האירוע עליה. בית המשפט הוסיף, בין היתר, כי המערער ניצל לרעה את פער הגילאים בינו לבין הקטינות; כי שני המקרים מצויים ברף גבוה יחסית של מעשים מגונים, לנוכח הנגיעה באיבר המין; וכי מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות מין בקטינים היא מחמירה. בית המשפט עמד על כך שלפי סעיף 355 לחוק, יש לקבוע בענייננו עונש מינימום של 2.5 שנות מאסר, והעמיד את מתחם העונש ההולם בגין כל אחד משני האירועים על 2.5 עד 4.5 שנות מאסר.

לצורך גזירת העונש בתוך המתחם התחשב בית המשפט, בין היתר, בכך שלמערער אין עבר פלילי; כי התנהלותו הכללית היא נורמטיבית ואף חיובית, וכי נסיבות חייו האישיות והכלכליות אינן קלות. במסגרת זו, ניתן משקל לכך שהמערער היה נתון כשנתיים וחצי באיזוק אלקטרוני, בעוד אשתו שימשה כמפקחת עליו ולמשפחה לא היו מקורות הכנסה. מצד שני, צוין כי המערער לא קיבל אחריות על מעשיו ולא גילה אמפתיה כלשהי כלפי הנפגעות. לנוכח האמור, נקבע כי יש לגזור את עונשו של המערער "במקורב באמצעותו של מתחם העונש ביחס לכל אחת משתי העבירות שבהן הורשע". עם זאת, בית המשפט ראה להטיל עונש כולל לשתי העבירות, בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק, וגזר כאמור על המערער 48 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, וכן מאסר על תנאי למשך 12 חודשים ולתקופה של 3 שנים על כל עבירת מין מסוג פשע ולמשך 6 חודשים על עבירת מין שהיא עוון. נוסף על כך, הושת על המערער פיצוי בסך 80,000 ₪ לקטינה ב.פ. ופיצוי בסך 40,000 ₪ לקטינה ר.כ.

הערעור על הכרעת הדין

7. המערער טען, בין השאר, כי אמירותיו לעמיד, שעל בסיסן הורשע באישום הראשון, חולצו ממנו באיומים ובאלימות, ומשכך הודאתו אינה "חופשית ומרצון", כדרישת סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

ואולם, טענות המערער בהקשר זה נדחו על-ידי בית משפט קמא לאחר שנבחנו לעומק. בין היתר, בית המשפט עמד על כך שההגנה בחרה שלא לעמת ולחקור את עמיד ביחס לטענות המערער בהקשר הנדון, ואף בחרה שלא לזמן לעדות את השוטר שהיה במשמרת יחד עם עמיד, וגם לא את השוטר השלישי שאף הוא נכח במקום, לטענת המערער. בית המשפט הוסיף כי במהלך חקירתו הציג המערער רק "כותרות" בנוגע לאיומים שלכאורה הופעלו כלפיו מצד שוטרים, בעוד שגרסתו המפורטת בהקשר דן הייתה "כבושה ועלומה" עד לעדותו בבית המשפט; וכי בחקירותיו נמנע המערער מלהשיב באופן ענייני על מרבית השאלות בנוגע לאירוע ושמר רוב הזמן על זכות השתיקה, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם טענתו כי מדובר בהודאת שווא.

בשורה התחתונה, בית משפט קמא ראה את עדותו של עמיד כמהימנה וקבע כי התרחיש שהציג המערער בהקשר זה "נראה לא מציאותי ותלוש מהקשר". כידוע, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדה ומהימנות, ולא מצאנו טעם לסטות מכלל זה בהקשר דן. ובכלל, נסיבות האירוע באישום הראשון מדברות בעד עצמן, והודאתו של המערער בפני השוטר עמיד, מתיישבת עם עדותו של העד י.ל. על היתקלותו במערער במחיצת הקטינה המבוהלת והמלוכלכת באבק, בנסיבות מחשדות ביותר, בלשון המעטה, כשאינן בפי המערער הסבר סביר לשהותו בבניין. אין לנו אלא להפנות לדברי העד י.ל., שלא בכדי אחז במערער והזעיק את המשטרה:

"מבחינתי התמונה הייתה מיידית והרגשתי שזה. גם כי זה מקום שאף אחד לא נכנס לשם. בחור זר, עם ילדה זרה. מה הם עושים שם? אני ממש בשנייה שתיים הבנתי שזה, זה הסיטואציה".

קיצורו של דבר, שאין ממש בערעורו של המערער בכל הנוגע להרשעתו באישום זה.

8. ביחס להרשעתו באישום השלישי גרס המערער, בין היתר, כי בית משפט קמא לא ייחס משקל לפערים בין תיאורי הקטינים את הפוגע לבין חזותו-שלו, ואף שגה כשייחס משקל למסדר הזיהוי בשל פגמים שונים שלכאורה נפלו בו.

ברם, אף בהקשר זה טענות המערער נוגעות בעיקרו של דבר לענייני עובדה ומהימנות, וגם הן נדחו על-ידי בית משפט קמא לאחר דיון מעמיק ומפורט ביותר בכל תו ותג של מסדרי הזיהוי. כך, למשל, המערער טען כי בטרם הצביעה ב.פ. על תמונתו במסדר הזיהוי, היא הצביעה על תמונה של אדם אחר. בית משפט קמא התייחס בהרחבה לטענה זו וקבע כדלקמן:

"ההצבעה על תמונה 5, זו של (ה)נאשם הייתה ברורה ונחרצת, והתלווה אליה מלל, שלפיו, זהו האיש שהרים אותה ונגע בה במקום לא צנוע. מהיבט זה - מדובר בזיהוי חד ומובהק. אולם - כפי שתואר - קדמה לכך אפיזודה של נקיבה במילה 'ארבע'. אמנם, חבל, שעניין זה לא מוצה ולא הובהר, למשל, במסגרת חקירת ילדים נוספת, אולם, בחינה מדוקדקת של הסרטון, אינה מאששת, שמדובר בזיהוי ראשוני של תמונה 4, דבר שהיה, בעצם צריך להביא לסיום

המסדר, אלא, המילה כלל לא נאמרה מתוך התבוננות בתמונה שזה מספרה, והיא באה כאיזה ניסיון, של הילדה, שיכולותיה וכישוריה לבצע את המסדר נגזרים מגילה הרך, להיוודע את הנדרש ממנה ולהבין את תכני הפעולה וסדריה. לכן - אין לייחס לכך את המשמעות 'הדרמטית', שהסינור מרחיב עליה הדיבור בסיכומיו" (בעמ' 55 להכרעת הדין).

איננו רואים להידרש לכל טענה וטענה של המערער בנוגע למסדר הזיהוי, ואין לנו אלא לאמץ את מסקנתו של בית משפט קמא - שכאמור, ניתח בהרחבה את כל טענותיו של המערער בהקשר דן - שלפיה מסדר הזיהוי קביל ויש להעניק לו "משקל ממשי ונכבד".

9. עוד יצוין כי כמו בית משפט קמא, אף אנו לא מצאנו ממש בטענה לקטיעת "שרשרת הזיהוי", שהחלה עם הזיהוי הספונטני של אחיה של הקטינה. כפי שמתואר בהרחבה בהכרעת הדין, האב שמע על האירוע כאשר חזר מבית-הכנסת, אז הקטינה ואחיהסיפרו לו את שאירע. בשעות אחר הצהריים, כאשר האב הלך להתפלל מנחה, רץ אליו בנו, אחיה של הקטינה שהיה עמה בעת האירוע, ואמר לו "אתה רוצה שאני אראה לך את הבן אדם?". לשאלת האב אם הוא בטוח שמדובר באותו אדם, השיב אחיה של הקטינה שהוא בטוח בכך. המערער החל ללכת מהר לכיוון בית-הכנסת, כאשר האב ובנו הולכים אחריו, ואז פנה האב למערער בהיסוס, על מנת שלא לחטוא חלילה בעלילת שווא, ושאל אותו אם הוא זה שפנה לפני כן לבתו בקשר לזכויות ברגליים. המערער השיב בשלילה וציין שהיה בבית-הכנסת עד 10:30 או 11:00. באותו יום, הסתבר לאב כי מצלמת האבטחה של הבית קלטה מישהו מרים ילדה, ואז החליט להתלונן במשטרה. במהלך גביית עדותו הוא התקשר לרב בית-הכנסת, כדי לנסות לאתר את האדם שעמו שוחח לאחר שבנו הצביע עליו. הרב לא ידע לנקוב בשם אך ידע לספר על מקום מגורי אותו אדם, על פי תיאורו ומקום ישיבתו בבית הכנסת, כפי שנמסר לו על ידי האב. החוקר יצא למקום ועיכב מישהו, אך האב שחלף במקום ברכבו אמר מיד שלא מדובר באותו אדם. לאחר כרבע שעה הוזעק האב שוב, והפעם אישר כי מי שעוכב על ידי המשטרה לחקירה הוא האדם שבנו הצביע עליו ושעמו שוחח לאחר מכן - הוא המערער. בהינתן שהמערער אינו מכחיש כי האב שוחח עמו, לא ברורה הטענה לכשל ב"שרשרת הזיהוי".

10. סופו של דבר, שלא מצאנו עילה להתערב בהכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

11. המערער טען כי עונש המאסר שהוטל עליו כבד באופן בלתי מידתי, וכי הפיצויים שנפסקו בעניינו בלתי סבירים וגבוהים מהמקובל בנסיבות דומות. בין היתר, נטען כי בית משפט קמא העריך ביתר את נזקיהן של הקטינות; כי מעשיו של המערער אינם ברף הגבוה של עבירת מעשה מגונה; וכי המערער ומשפחתו שרויים בעוני ממשי.

כידוע, נקודת המוצא לדין היא שערכאת הערעורלא תתערב בחומרת העונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של טעות בולטת או חריגה קיצונית מרף הענישה הנוהג בנסיבות דומות (ראו, מני רבים, ע"פ 4039/19 נחמני נ' מדינת ישראל, בפסקה 91 והאסמכתאות שם(17.3.2021)).

בית משפט זה עמד לא אחת על כך שמדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות מין, במיוחד כלפי קטינים, היא מחמירה:

"מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה להיות מחמירה, ולבטא הן את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עברייני מין פוטנציאליים, והן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לגופם ולנפשם של נפגעי עבירות אלה [...] חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין קטין לבגיר ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. אף הנזקים הנגרמים מעבירות אלו נוטים להיות חמורים יותר, משום שהם פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומוותרות בו צלקות עמוקות [...] על כן, הכלל הנוהג בפסיקת בית משפט זה הוא כי במקרים של עבירות מין בקטינים יש להעביר 'מסר ברור וחד-משמעי כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים'" (ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 17 (11.11.2015)).

התלבטנו אם אין מקום להפחית ולו במעט בעונשו של המערער, בשים לב לתקופה הממושכת שבה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני. אולם בשים לב למדיניות הענישה בכגון דא, מצאנו שאין בעונש שהוטל על המערער כדי לחרוג באורח קיצוני מרף הענישה הנוהג באופן שמצדיק את התערבותנו (וראו, למשל, ע"פ 4845/11 פלוני נ' מדינת ישראל (4.4.2012)). כמפורט לעיל, בית המשפט התחשב בשיקולים הרלוונטיים למקרה דנן, לרבות נסיבותיו האישיות-כלכליות של המערער, ולא מצאנו כי נפלה טעות מהותית בגזירת עונש המאסר דנן.

לבסוף, הלכה עמנו כי קביעת גובה הפיצוי בהקשר דנן מסורה לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית, וערכאת הערעור לא תתערב בכך אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית משיעור הפיצוי הראוי (ראו, למשל, ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 והאסמכתאות שם (15.10.2013)). בענייננו, בשים לב לאופי המעשים, לגילן הרך של הנפגעות, ולנזק הרב שטמון בפגיעה מינית לקורבנות בכלל ולקטינים בפרט, אין מקום לטענה כי בית משפט קמא הפריז בהערכתו את נזקי הקטינות, ולא מצאתי הצדקה להתערב בגובה הפיצויים שהושתו על המערער. לא נעלמה מעיני טענת המערער בדבר מצוקתו הכלכלית, אך כלל הוא ששיעור הפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה אינו נקבע לפי יכולתו הכלכלית של הנאשם (ראו, למשל, ע"פ 4820/18 אליצור נ' פרקליטות המדינה, בפסקה 18 והאסמכתאות שם (28.10.2020)).

12. אשר על כן, אציע לחבריי לדחות גם את הערעור על גזר הדין.

שׁוֹפֵט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, כ"ג בטבת התשפ"ב (27.12.2021).

שופטת

שופט

שופט
